

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝΩΜΟΤΙΑΣ ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΩΝ ΤΗΣ 3ης ΟΜΑΔΟΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Υπεύθυνος : Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Διεύθυνσις : Σολωμού 54	ΕΤΟΣ 2ον ΦΥΛΛΟΝ 15ον 25 'Ιανουαρίου 1938 'Αριθ. Τηλεφ. 54-208	Τιμή Φύλλου δραχ. 2.— 'Εξωτερικου > 5.—
--	---	--

ΝΑ ΖΗΣΗ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

('Εκ τοῦ Γερμανικοῦ)

Στὰ παλιὰ χρόνια ζοῦσε ἕνας ἰσχυρὸς καὶ πλούσιος ἄρχοντας. Ἐκανε πάντα ὅ,τι νόμιζε ἐκεῖνος καλὸ χωρὶς νὰ ρωτᾷ κανενὸς τὴν γνώμη χωρὶς ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν τοῦ δικαίου.

Κάποτε περιπατῶντας ἔφθασε μπρὸς σ' ἕνα ἄραιον χωριαιόσπιτο πού τοῦ ἄρρεσε πολὺ. Γι' αὐτὸ ἐξέτασε καλὰ ὅλη τὴν περιοχὴ καὶ τελειώνοντας ἔφθασε μπρὸς στὴν ἐξώπορτα πού καθόταν ὁ ἰδιοκτῆτης χωρικός. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ μὲ καλοσύνη τοῦ εἶπε : «Φίλε μου, θέλεις νὰ μοῦ πουλήσῃς τὸ τσιφλίκι σου; θὰ σὸ πληρώσω πολὺ ἀκριβά». Ἀλλὰ ὁ χωρικός χωρὶς νὰ σκεφθῆ πολὺ τοῦ ἀπήντησε : «Ἀρχοντιά μου, σ' αὐτὴν τὴν γῆ ἔζησαν καὶ δούλεψαν οἱ πρόγονοί μου, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἄφησαν τὴν τελευταία τους πνοή. Κι' ἐγὼ θέλω ἐδῶ νὰ πεθάνω καὶ νὰ τὸ δώσω στὰ παιδιά μου γιὰ μόνη τους περιουσία». Τότε εἶπε ὁ Ἀρχοντας : «Θὰ σ' ἀφήσω νὰ σκεφθῆς μέχρι αὔριο. Σκέψου καλὰ καὶ αὔριο μοῦ ἀπαντᾷς».

Τὴν ἄλλη μέρα, νωρὶς ἀκόμα, ἔφθασε ὁ ἄρχοντας καὶ χωρὶς κανὲν νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἄλογο ρώτησε τὸν χωρικὸ τὴν ἀπόφασί του. Ἐκεῖνος ἀπήντησε : «Ἐχω τὴν ἴδια γνώμη μὲ χθὲς καὶ τὴν ἀπόφασί μου δὲν θὰ τὴν ἀλλάξω». Τότε ὁ ἄρχοντας κόκκινος ἀπὸ θυμὸ τοῦ εἶπε : «Σὲ ξαναρωτῶ γιὰ τελευταία φορά. Ἄν θέλῃς τὸ καλό σου ἀκουσέ με, γιατί ἄλλοιῶς θὰ σοῦ πάρω τὸ τσιφλίκι μὲ τὴ βία».

Ἀλλὰ ὅλες αὐτὲς οἱ ἀπειλὲς δὲν ἄλλαξαν τὴν γνώμη τοῦ χωρικοῦ. Τότε λοιπὸν ἐκνευρισμένους

ἀπὸ τὴν ἐπίμονη αὐτὴ ἀντίσταση τοῦ χωρικοῦ, νευριασμένοι γιατί βρέθηκε ἄνθρωπος ν' ἀντισταθῆ στὴν βία του ξεκίνησε ὁ ἄρχοντας, βρῆκε ἕναν δικηγόρο καὶ πληρώνοντάς του πολλὰ κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀναλάβῃ νὰ γδύσῃ τὸν δυστυχημένον χωρικὸ ἀπὸ τὰ καλὰ πού μὲ ἀμέτρητους κόπους καὶ θυσίαις κατώρθωσε αὐτὸς κι' οἱ πρόγονοί του νὰ μαζέψουν.

Ἡ ὑπόθεσις πῆγε στὸ δικαστήριον. Οἱ δικασταὶ ὅμως ξέροντας τὴν δύναμή τοῦ ἄρχοντα ἀποφάσισαν νὰ τὸν ὑποστηρίξουν. Φώναξαν λοιπὸν τὸν χωρικὸ καὶ τοῦ εἶπαν : «Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλουμε. Πούλησε τὸ τσιφλίκι σου, εἰ δὲ μὴ νὰ ξέρῃς πρέπει νὰ δικασθῆς σὲ μιὰν ἀγωγὴ πού σοῦ ἔκανε ὁ ἄρχοντας». Αὐτὸς ὅμως καὶ πάλι, πιστεύοντας στὴν ἰερότητα τοῦ δικαίου του, ἀπήντησε ὅχι. Ἀπὸ τότε ἄρχισε μιὰ μακρὰ δίκη πού τὸν ἀνάγκασε ν' ἀφήσῃ τὰ κτήματά του καὶ νὰ πηγαίνερχεται στὴν πόλη. Τόσο πού στὸ τέλος βρέθηκε χρεωμένος καὶ τόσο πολὺ πού δέχθηκε τὴν προσφορὰ τοῦ ἄρχοντα καὶ ἀφοῦ ξεκαθάρισε ὅλα του τὰ χρέη τοῦ μείναν μόνον 100 φλουριά. Φεύγοντας ὅμως ἀπὸ τὸ δικαστήριον, στάθηκε μπρὸς στοὺς δικαστὰς του καὶ τοὺς εἶπε :

«*Ἄν σιὴν γῆ δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, μάθετε, πὼς ἐκεῖ ψηλὰ ὑπάρχει ἕνας δικαστὴς πού κρίνει τίς πράξεις ὅλων μας. Ἐκεῖ ψηλὰ εἶναι τὸ δίκιο. Θὰ τὸ βρῶ».*

Τότε ἕνας δικαστὴς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ εἶπε : «Ναί, ἡ δικαιοσύνη προ πολλοῦ πέθανε. Δὲν μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσῃ».

Ὁ χωρικός βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δικαστήριον

τράβηξε ἴσια στοῦ ἐπιτρόπου τῆς ἐκκλησίας, ἐνὸς παλιοῦ του φίλου καὶ τοῦ εἶπε: «Ξέρεις, ἔχω 100 φλουριά, τόσα δηλαδή ὅσα χρειάζεσαι γιὰ νὰ κτυπήσης τὴν μεγάλη καμπάνα, αὐτὴν ποὺ κτυπᾷς ὅταν πεθαίνει κανένας. Κτύπησέ τὴν λοιπόν, ὅσο μπορεῖς πιὸ δυνατά, ὅσο μπορεῖς πιὸ πολὺ καὶ σ' ὅποιον σὲ ρωτᾷ λέγε πῶς «*Πέθανε ἡ Δικαιοσύνη!*». "Εἶτσι εἶπε, ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ γέρος φίλος του ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κτυπήσουν τὴν καμπάνα ὅπως τοῦχε πῆ ὁ χωρικός.

Μεγάλῃ ἀναστάτῳσις σ' ὅλο τὸ χωριό. Ὅλοι ἔξεραν πὸς κανένας δὲν πέθανε, κι' ὅμως τὰ λυπητερά κτυπήματα τοὺς ἔλεγαν τὸ ἀντίθετο. "Ἐγινε θόρυβος καὶ τόσο μεγάλος ποὺ ἀκόμη κι' ὁ βασιλιᾶς ποὺ ἤσυχος καθόταν στὴν ἔπαυλῇ του ἐνδιαφέρθηκε κι' ἔστειλε νὰ ρωτήσουν τί γίνεται. Ὅταν ἔλαβε αὐτὴ τὴν περιεργὴ ἀπάντησιν φώναξε τὸν χωρικό ποὺ τοῦ διηγήθηκε ὅλη του τὴν ἱστορία. Τότε ὁ Βασιλιᾶς θύμωσε πολὺ καὶ εἶπε: «*Ἄν γι' αὐτοὺς ἡ δικαιοσύνη πέθανε, γιὰ μένα ζῆ. Ζῆ καὶ θὰ τὸ δείξω*».

Φώναξε λοιπόν τοὺς ἐνόχους καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ γρήγορῃ δίκῃ τοὺς καταδίκασε. Τοὺς κρέμασε ὅλους στὸ σχῆμα μιᾶς μεγάλης καμπάνας καὶ στὴ μέση σπάρραξε ὁ ἄδικος ἄρχοντας.

Ἀπὸ τότε ὁμως ξανάζησε ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ δικασταὶ λένε τὸ δίκηο, αὐτὸ ποὺ ὄφειλαν νὰ λέν.

Διασκευὴ τοῦ

Π

ΜΙΑ ΑΝΕΜΩΝΑ

Μόλις ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ. Μιὰ ψιλὴ βροχῆ, παγωμένη ραντίζει τὴν ἔξοχῃ κι' ἐμεῖς περπατοῦμε σιγὰ καὶ ρυθμικὰ προσπαθώντας νὰ φθάσωμε στὸ Μοναστήρι. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ καθένας θέλει νὰ βρῆ κάποιον ἄλλο, νὰ πάῃ κοντά του, νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ βρῆ κάποιον φίλο, κάποιον σύντροφο σ' αὐτὸ ποὺ θὰ συμβῆ. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ τ' ἀγρίμι ξεκινᾷ γιὰ τὸ κυνήγι του κι' ὁ ἄνθρωπος πηγαίνει σπῆρι του νὰ βρῆ τὴν ζέστη καὶ τὴν ἡσυχία, τὴν ἀγάπῃ καὶ τὴν εὐτυχία. Γιατὶ ἀλήθεια κάτι γίνεται σπουδαῖο τότε. Κάτι ποὺ ἴσως ἀπὸ τὴν μακρὰ συνήθειο μᾶς φαίνεται μικρὸ μὰ ποὺ κάτι τέτοιες στιγμὲς στὴν ἔξοχῃ δείχνει τὸ πραγματικὸ του μέγεθος.

Πρόκειται νὰ ρθῇ ἡ νύκτα. Αὐτὴ ἡ μεγάλη μεταβολὴ ποὺ στὴν πόλῃ μὲ τὰ φῶτα τῆς δὲν ὑπάρχει μὰ ποὺ στὴν ἔξοχῃ φαντάζει πραγματικά.

Αὐτὴ τὴν ὥρα κι' ἐγὼ προχωροῦσα μόνος

μέσα σ' ἓναν ἀπέραντο κάμπο, ἀνάμεσα σὲ πρασινάδες καὶ δέντρα κι' ἐθαύμαζα τὴν δύση. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν βαρεῖα ἀτμόσφαιρα ἕνα-ἕνα χανόταν ὄλα, λὲς κι' ἤθελαν νὰ φύγουν γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν κόσμος, ἔφευγαν γιὰ νὰ ξανάρθουν τὴν ἐπομένη καλύτερα στολισμένα, πιὸ νέα φρέσκα κι' ὠραῖα.

Ἐτέλειωσαν καὶ τὰ τελευταῖα χρώματα τῆς δύσεως καὶ μέσα στὸ ἡμίφως ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ προσπαθοῦσα νὰ διακρίνω τὸν δρόμο μου.

Μὰ τ' εἶναι κεῖ; Ἀνάμεσα στὴν γλῶσσι ἕνα λουλοῦδι. Μιὰ ἀνεμῶνα λίγο καμένη ἀπὸ τὸ κρύο στὶς ἄκρες μὰ τόσο ἔμορφη ποὺ τὸ κάψιμο δὲν φαίνεται καθόλου. Μιὰ ἀνεμῶνα μόνη, χαμένη μέσα στ' ἄλλα φυτὰ.

Μὰ βέβαια σκύβω καὶ τὴν μαζεύω. Στὰ χέρια μου θὰ βρῆ λίγη ζέστη καὶ στὸ πλησιασμό μου θὰ νοιώσῃ τὴν παρουσία κάποιου ποὺ τὴν ἀγαπᾷ, κάποιου φίλου ἀνάμεσα στους τόσους γνωστούς.

Τὴν πῆρα κοντά μου κι' ἐκείνη σὰν νὰ νοιωσε τὴν σκέψη μου, ἀνοιξε τὰ φύλλα τῆς γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ τὴν ἔμορφιᾶ τῆς. Κι' ἐγὼ τὴν εἶδα. Ἐμοιάζε τόσο στὶς ἄλλες ἀνεμῶνες μὰ εἶχε καὶ τὴν ἴση διαφορὰ. Γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν ὅταν τὴν συνέχρινα μὲ τίς τόσες ἄλλες ποῦγκω δει βρῆκα πῶς ἴσως νὰ μὴν εἶναι ἡ πιὸ ἔμορφη ἀλλὰ βρῆκα πῶς αὐτὲς ἦταν ἕνα κοπάδι ποὺ εἶχε τὸν ἴδιο σκοπὸ κι' αἰτία, ἐνῶ ἐκεῖνη ζοῦσε μόνη τῆς μὲ δικῆς τῆς ἀτομικῆς ἔμορφιᾶς καὶ χαρίσματα.

Καὶ τώρα τὴν ἔχω ἐκεῖ ἀπέναντι στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ θυμίζει τὴν δροσιὰ τὴν ἔμορφιᾶ τῆς ἔξοχῆς καὶ μοῦ θυμίζει τὸ γλυκὸ τῆς ψυθίρισμα καὶ τὴν μελωδία τῶν πουλιῶν. Τὴν ἔχω καὶ μοῦ δείχνει τὴν ἔμορφιᾶ τῆς ζωῆς ποὺ βρίσκω κοντά τῆς. Τὴν ἔχω καὶ μοῦ θυμίζει τὴν μοναξιὰ τῆς καὶ γεμίζει τὴν δική μου.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Τὰ σπῆρια γύρω κάτωσπρα κάτω ἀπὸ τὸ παρᾶξενο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ Μαρία, ἡ πιὸ ἔμορφη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ, συνέχισε τὴν ἱστορία τῆς, μὲ τὸ χέρι τῆς πάντα ἐπιάνω στὸ φυλακτό:

«Τὰ στοιχεῖα, ὅποιος δὲν πιστεύει δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάῃ στὰ 3 πηγᾶδια τὰ μεσᾶσυχτα ποὺ βγαίνει ἡ νεράιδα στὸ ἄρμα. Στὸ ἄρμα τῆς; ρώτησα σιγὰ. Ναι, στὸ ἄρμα ἔξακολούθησε, καὶ ἀκούεται ἕνα βουητὸ ἀπὸ μέσα ἀπὸ

τὰ πηγάδια, μία φασαρία, ἓνα κακό, Χριστέ μου!

Μαρία πᾶμε τὴν παρακάλεσα, ἔλα μαζί μου νὰ τὸ δοῦμε. Ἦ νὰ σὲ πείσω πῶς δὲν ὑπάρχουν στοιχειὰ ψιθύρισα μέσα στὰ δόντια μου.

Ἴσως ἡ παράξενη ἀτμόσφαιρα, τὸ μούγκρισμα τῆς θαλάσσης καὶ τὰ παρακάλια μου τὴν ἔκαναν νὰ πῆ τὸ ναί. Κι' ἔτσι τὸ βράδυ τὸν Δεκαπενταύγουστο πρὶν τὰ μεσάσυχτα βρισκόμαστε στὰ 3 πηγάδια.

Ἡ Μαρία ἀράδειαζε ἐμπρὸς τῆς τὸ φυλαχτό τῆς, κι' ἐγὼ ἐσφύριζα ἕναν εὐθυμο σκοπὸ κοιτάζοντας τὸ τριφύλλι μου.

Ἐξαφνα ἀπὸ μακρὰ ἀκοῦμε ἓνα βουητὸ καὶ ἕναν κρότο ὡσὰν νὰ ἔσπαζαν σίδερα ἢ γυαλιά.

Ἡ Μαρία πράσινη ἔσφιγγε τὸ φυλαχτό τῆς στὸ στήθος τῆς κι' ἐγὼ ἄθελά μου ὠχρίασα. Σιωπηλὲς περιμέναμε. Κοιτάζω τὸ ρολοῖ μου, ἦταν σχεδὸν μεσάνυχτα. Ὁ θόρυβος ἐπλησίαζε ἔφθανε ὄλο καὶ πιὸ κοντά. Ἡ ἀναπνοή μου εἶχε κοπῆ. Ἀκόμη καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε κρυφθεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα γιὰ νὰ μὴν δῆ. Ἀπὸτομα ἀπὸ τὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου ξεπροβάλλει ἡ μορφὴ ἑνὸς δυστυχημένου σκύλλου ποὺ μερικὰ παιδιὰ εἶχαν δέσει ἓνα γκαζοντενεκὲ στὴν σφῆρα γιὰ νὰ γελάσουν καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιο προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀπαλλαγῆ κτυπώντας τον δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Στὸ κάλεσμά μου ἐπλησίασε, διότι ἦτο φίλος μου ὅπως ὄλοι οἱ σκύλοι τοῦ χωριοῦ.

Κούρνιασε στὰ πόδια μου, σήκωσε τὰ μεγάλα του μάτια ἐπάνω μου μέσα στὰ ὁποῖα ἐδιόβασα «λύσε με».

Τὸν ἔλυσα κι' ὑστερα σήκωσα κι' ἐγὼ μὲ τὴν σειρά μου τὰ μάτια μου στὴ Μαρία. Δὲν εἶχα ὅμως ἀνάγκη νὰ τῆς πῶ τίποτα.

Τὴν εἶδα νὰ χαμογελᾷ μισονευριασμένη.

A²

Ο ΣΚΥΛΟΣ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Εἶναι εὐχολον νὰ καταλάβῃς ἓνα σκυλί καὶ νὰ διαβάσῃς τὴν σκέψι του. Τὸ σκυλί δὲν μπορεῖ νὰ σὲ γελάσῃ, οὔτε νὰ ψευσθῆ, διότι δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Τὸ σκυλί εἶναι ἓνας ἅγιος. Ἐκ φύσεως εἶναι τίμιον καὶ εὐλικρινές. Ἐάν, εἰς ἔξαιρετικὰς περιπτώσεις εὐρίσκει κονεὶς ἴχνη κληρονομικῶν ἐλαττωμάτων κληρονομηθέντων ἀπὸ τοὺς ἀγρίους του προγόνους ποὺ ἔπρεπε νὰ στηρίζονται στὴν πονηριὰ κατὰ τὸν περὶ ὑ-

πάρξεως ἀγῶνα των, αὐτὰ τὰ στίγματα θὰ ἐκλείψουν, ὅταν ἡ πείρα τοῦ ἀποδείξῃ πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ εἰς μίαν εὐλικρινῆ καὶ δικαίαν ἐκ μέρους σου συμπεριφορὰν.

Τὸ σκυλί παραδέχεται τὴν ἀνωτερότητα τοῦ κυρίου του, δέχεται τὰς διαταγὰς του ἄνευ ἀντιρρήσεως, ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς ὅσα νομίζουν πολλάκις οἱ φίλοι του, δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του ὑπόδουλον. Ἡ θποταγὴ του εἶναι θεληματικὴ καὶ ἀπαιτεῖ τὸν σεβασμὸν τῶν προσωπικῶν του δικαιωμάτων. Βλέπει τὸν κύριόν του σὰν Βασιλῆά του, σὰν Θεόν του, ἐὰν θέλετε, παραδέχεται ὅπως αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶναι αὐστηρὸς ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλὰ θέλει νὰ εἶναι καὶ δίκαιος. Ξεύρει πῶς ὁ Θεὸς του μπορεῖ νὰ διαβάξῃ τὰς σκέψεις του καὶ ξέρει πῶς εἶναι ἄχρηστον νὰ θελήσῃ νὰ τὶς κρύψῃ. Μπορεῖ αὐτὸς νὰ διαβάσῃ τὶς σκέψεις τοῦ κυρίου του; Καὶ βέβαια ναί. Ἄν ἡ τηλεπάθεια μεταξὺ ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀποδεδειγμένη, ἡ τοιαύτη μεταξὺ σκυλιοῦ καὶ ἀνθρώπου ἔχει χιλίας ἀποδείξεις. Τὸ σκυλί μπορεῖ νὰ διαβάσῃ τὶς σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου, νὰ διακρίνῃ τὶς διαφορὰς ψυχικῆς του καταστάσεις καὶ νὰ προῖδῃ τὶς ἀποφάσεις του. Τὸ ἐνστικτὸν του τοῦ λέγει πότε εἶναι ἀνεπιθύμητον. Μένει ὀλοκλήρως ὄρας ἀκίνητον ἐφ' ὅσον ὁ Βασιλεὺς του ἐργάζεται, ἐργάζεται σκληρὰ ὅπως συχνὰ ἐργάζονται οἱ Βασιλεῖς ἢ τοῦλάχιστον ὅπως πρέπει νὰ ἐργάζονται.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Βασιλεὺς του εἶναι λυπημένος ξέρει πῶς ἔφθασε ἡ ὄρα του καὶ ἔρχεται νὰ βάλῃ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ γόνατά του. «Μὴν στεναχωριέσαι! Ἔστω καὶ ἂν ὄλοι σ' ἐγκαταλείπουν. Ἐδῶ εἶμαι ἐγὼ καὶ μορῶ ν' ἀντικαταστήσω ὄλους σου τοὺς φίλους καὶ νὰ πολεμήσω ὄλους σου τοὺς ἐχθρούς. Ἐλα, ἔλα μαζί μου καὶ ἡ ἐξοχή θὰ σὲ κάμῃ νὰ λησμονήσης».

Π

ΝΑΥΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΝΑΥΤΙΚΗ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅταν ἀρχηγὸς ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ πηδαλιούχος χαιρετᾷ καὶ σφυρίζει ἀκίνησιαν. Οἱ πρόσκοποι χαιρετοῦν ἰστάμενοι ἀκίνητοι, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι ἀπησχολημένοι εἰς κανέναν χειρισμόν. Ἐντὸς μιᾶς κωπηλάτου λέμβου, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὸν θάλαμον ἐγείρονται καὶ οἱ ἐπὶ τῶν

σελάτων μένουں καθήμενοι και ἀκίνητοι. Παρ' ὅλα αὐτά, ἐὰν εὐρίσκεισαι μέσα εἰς πολὺ μικρὸν σκάφος εἶναι προτιμότερον νὰ μὴ σηκωθῆς, διὰ νὰ ἐξασφαλίσης τὴν ἰσορροπίαν.

Ὅταν ἐξοπλίζεται μίαν λέμβον ὁ πηδαλιούχος και οἱ πρόσκοποι ἐπιβιβάζονται πρῶτοι και μετὰ ἀκολουθοῦν οἱ λοιποὶ ἐρέται (χωρὶς νὰ πατοῦν ἐπάνω εἰς τὰ σέλαματα). Ὁ ἀρχηγὸς ἐπιβιβάζεται τελευταῖος, ὅταν ὅλα εἶναι ἐν τάξει.

Τέλος πρόσεχε πολὺ τὸ λεξιλόγιόν σου. Κὰ θε πρᾶγμα εἰς τὸ πλοῖον και εἰς τὴν θάλασσαν ἔχει τὴν ἰδικὴν του ὀνομασίαν. Διὰ νὰ μπορέσης νὰ συνεννοῆσαι εὐχερῶς με τοὺς ναυτικούς πρέπει νὰ τὸ μάθης. Ἄλλη φορὰ θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ βοηθήσω εἰς αὐτό.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὥραν, ὑπάρχει ἤδη τρόπος μετρήσεως. Ἡ ἡμέρα ἀρχίζει με τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας εἰς τὰς 8 τὸ πρωῒ. Τὴν στιγμήν αὐτήν, ἢ μικρὰ καμπάνα τοῦ πλοίου (καλὸν εἶναι νὰ ὑπάρχη μία καμπάνα εἰς τὴν λέσχην και μία εἰς τὰς κατασκηνώσεις μας) κτυπᾷ 4 διπλᾷ κτυπήματα. Κατόπιν εἰς τὰς 8 1)2 π. μ. ἐν μόνον διπλοῦν κτύπημα, εἰς τὰς 9 π. μ. ἐν ἀπλοῦν, εἰς τὰς 9 1)2 π. μ. ἐν διπλοῦν και ἐν ἀπλοῦν, εἰς τὰς 10 π. μ. δύο διπλᾷ, εἰς τὰς 10 1)2 π. μ. δύο διπλᾷ και ἐν ἀπλοῦν κ. ο. κ. μέχρι τῆς 12 ὅπου φθάνομεν πάλιν εἰς τὰ 4 διπλᾷ κτυπήματα, διὰ νὰ ἀρχίσωμεν μετὰ ἀπὸ κάθε τετραωρίαν και πάλιν ἀπὸ τὸ ἐν ἀπλοῦν.

Ἐνας τρόπος διὰ νὰ ἐξοικιωθῆς γρήγορα εἰς τὸν τρόπον αὐτὸν τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ὥρας, εἶναι νὰ προσθέτης κάθε διπλοῦν κτύπημα πού θὰ ἀκοῦς, ἀναλόγως τῆς στιγμῆς τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτὸς εἰς τοὺς ἀριθμοὺς 8, 12, 14, κλπ.

Ντάγκ-ντάγκ τὸ πρωῒ:	1+8=9 π. μ.
Ντάγκ-ντάγκ, Ντάγκ-Ντάγκ	2+8=10 π. μ.
Ντάγκ-ντάγκ τὸ ἀπόγευμα	1+12=13 π. μ.
Ντάγκ-ντάγκ, Ντάγκ-ντάγκ	2+12=14 π. μ.

κ. ο. κ.

Νὰ ἐνθυμῆσαι τέλος ὅτι ἂν ἀκοῦς ἐπὶ πλέον ἓνα ἀπλοῦν κτύπημα θὰ εἶναι κατὰ 1)2 τῆς ὥρας ἀργότερα ἀπ' ὅτι ἀρχικῶς ἐμέτρησες.

(Ἐκ τοῦ Enbarque garçons)

ΚΥΚΛΑΜΙΝΑ

Μᾶς χάρισαν μιὰ γλάστρα με κυκλάμενα.

Εἶναι ἀληθινὰ ὠραῖα με τὴν σκοῦρα φυλῶσιά τους και τὰ λουλούδια με τὸ δυνατὸ κοκκινωπὸ χρῶμα. Μὰ ἐγὼ προτιμῶ τὰ μικρὰ ἄγρια κυκλάμενα τοῦ βουνοῦ.

Εἶναι λιγάκι δύσκολο νὰ τὰ βρῆ κανεῖς. Πρέπει νὰ ψάξη ἀρκετὴν ὥρα κάτω ἀπὸ ἀγκαθωτοὺς θάμνους και ἀνάμεσα στὶς πέτρες γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ κυκλάμενα. Τὶς μικρὲς αὐτὲς πριγκήπισσες τοῦ λόγγου πού πρυθίδονται με τὴν γλυκεῖα μυρωδιά τους. Μὰ ὅταν τὰ βρῆ τί χαρὰ νοιώθῃ νὰ κυττάξῃ τὰ τόσο ὤμορφα ἀνθη τους. Τὸ χρῶμα τῶν πετάλων τους μόλις ἐλαφρὰ ροδισμένου στὶς κορφὲς σκουραίνει ὅσο κατεβαίνει και καταλήγει στὸ κάτω μέρος βαθὺ βυσινί. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν καπριτσιώζικα στριμμένα τὰ φυλλαράκια τους ἐνῶ ἄλλα τ' ἀπλώνουν ὀλόϊσια σὰ νὰ ἤθελαν νὰ σὲ κάμουν νὰ θαυμάσης περισσότερο τὴν ἔμορφιά τους. Καὶ βλέποντας τὰ αἰσθάνεσαι νὰ ξυπνοῦν ὄνειρα και νὰ ζωντανεύουν παραμῦθια.

Και γύρω ἀπὸ τὰ λουλούδια γιὰ νὰ συμπληρῶσουν τὴν εἰκόνα σὰν κορνίζα πετάγονται τὰ σκοῦρα πράσινα φύλλα με τὶς ἀνοιχτόχρωμες φλέβες τους. Μοιάζουν ἀληθινὰ με μιὰ μηχανοτοῦρα. Καὶ σκέπτομαι πῶς κανένα στολίδι ὅσο ἀκριβὸ και πολυτίμο ἂν εἶναι δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ στὴν ὤμορφιά με μιὰ τοῦφα κυκλάμενα.

M. K.

1η ὁμάς ὁδηγῶν Πάτραι

ΑΘΗΝΑΙ - ΒΙΛΙΑ - ΚΡΙΑΚΟΥΚΙ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν οἱ καλοὶ μας ἀρχηγοὶ διωργάνωσαν μίαν τριήμερον ἐκδρομὴν, μᾶλλον περιοδεῖαν ἀνὰ τὸν Κιθαιρώνα. Ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὴν ἐπετρέπετο μόνον εἰς τοὺς ναυτοπροσκόπους μας Βας τάξεως και ἄνω. Οἱ μικροὶ ἀπεκλείσθησαν λόγω τοῦ ψυχροῦ καιροῦ και τοῦ κοπιώδους τῆς πεζοπορίας δι' αὐτοὺς. Οἱ συγκεντρωθέντες πρὸς ἀναχώρησιν ἡμεῖθα 16 ναυτοπρόσκοποι, ὁ ἀρχηγὸς μας και οἱ δύο ὑπαρχηγοὶ και εἰς τὴν ἀφειρηρίαν τῶν λεωφορείων, ὅπου μᾶς ἐπερίμενε τὸ ἰδικόν μας ἐτοποθετήσαμεν τὰ ἐφόδιά μας ἐπὶ τῆς σκεπῆς, κατελάβομεν τὰς θέσεις μας και ἐξεκινήσαμεν εἰς τὰς 2.15' μ. μ. Εἰσήλθομεν εἰς τὴν Ἱερὰν ὁδὸν και διὰ τοῦ Λαφνιοῦ, τῆς Ἐλευσίνος, τῆς Μάνδρας ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Μάξι. Ἐκεῖ πλησίον συνηντήσαμεν τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀδελφῆς μας ὁμάδος 3ης Προσκόπων κ. Φάκαρον, ὁ ὅποιος παρακληθὲς ἀπεδέχθη νὰ ἔλθῃ μαζί μας Μετὰ τὸ Μάξι ἐπήραμεν τὸν δρόμον διὰ τὸ Κριακοῦκι, ὅπου ἐμείναμεν ὀλίγον, ἕως ὅτου ἀποφασισθῆ, ἐν τὸ αὐτοκίνητον θὰ μᾶς μετέ-

φερε παρακάτω. Ἐν τῷ μεταξύ πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς εἶχον κατέλθει τοῦ αυτοκινήτου καὶ πολλοὶ χωριανοὶ ἐμαξεύθησαν διὰ τὰ μᾶς χαιρετήσουσαν.

Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη νὰ μᾶς μεταφέρῃ τὸ αυτοκίνητον μέχρι γειτονικοῦ τινος χωρίου, κ' ἐκεῖ κατήλθομεν παρελάβομεν τὰ πράγματά μας καὶ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Μοναστήρι τῆς Ἀγ. Τριάδος μετὰ τὸσον πολὺ, ὥστε ἐπεριπατοῦμεν μετὰ παλὰ καὶ γάντια καὶ μετὰ τοὺς μπερέδες μας, ποὺ τοὺς εἶχαμε πάρει μαζί μας, διότι τὰ ναυτικά μας πηλίδια δὲν ἦσαν κατάλληλα διὰ τὸ κρῦο καὶ τὰ χιόνια. Μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας περιπτου, προπορευομένου τοῦ κ. Φακάρου, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Μοναστήρι. Ἐκεῖ μᾶς ἐφιλοξένησαν αἱ μοναχὰὶ μετὰ πολλὴν καλωσύνην. Εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον μᾶς παρεχώρησαν μᾶς ἔφεραν μίαν θερμάστραν ποὺ ἀνάψαμεν καὶ ἐξεστίαθημεν, μῆς ἔδωσαν δὲ καὶ πολλὰ κλινοσκεπάσματα καὶ μαξιλάρια. Ἀφοῦ ἐφάγαμεν ἀπὸ τὸ φαγητόν, ποὺ εἶχαμε φέρει εἰς τὰ σακκιδία μας, γύρω ἀπὸ τὴν θερμάστραν παρηκολουθοῦμεν ἱστορίας καὶ ἐπεισόδια ποὺ διηγοῦντο διάφοροι πρόσκοποι, ἐσήμανεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸ ἀπόδειπνον, τὸ ὁποῖον τελεῖται κάθε βράδυ εἰς τὴν Μονήν, καὶ ἐπήγαμεν καὶ ἡμεῖς καὶ τὸ παρηκολουθήσαμεν μέχρι τέλους. Ὅταν ἐπανήλθομεν εἰς τὸ εὐρύχωρον κελλὶ μας, ἠτοιμάσαμεν τὰς θέσεις, ὅπου θὰ ἐκοιμώμεθα τὴν νύκτα, ἐπαίξαμεν ἀκόμη ὀλίγον καὶ ἔπειτα ἐκοιμήθημεν ἡσυχὰ καὶ καλά, ἔμενεν ὅμως ἐμπνιος ὁ νυκτοφύλαξ σκοπός, ὁ ὁποῖος ἤλλαξε κάθε μισὴν ὥραν. Τὸ πρωτὶ, ὅταν ἐξημέρωσεν ἐσηκώθημεν, ἐπλύθημεν καὶ ἀφοῦ ἐκάμαμεν τὴν πρωινήν προσευχὴν μας εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μονῆς, ἀνελάβομεν τὰ πράγματά μας καὶ ἐτοιμάσθημεν διὰ τὴν ἀναχώρησιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπρόκειτο νὰ ὀδοιπορήσωμεν ἀρκετὰ καὶ νὰ περᾶσωμεν καὶ χιόνια, ἐφορτώσαμεν τὰ κλινοσκεπάσματά μας εἰς ἓνα ἄλλογον, ἠύχαριστήσαμεν καὶ ἀπεχαιρετήσαμεν τὰς μοναχὰς διὰ τὴν φιλοξενίαν των καὶ περὶ τὴν 9ην π.μ. ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ εὐγενικὸν ἐκεῖνο Μοναστήρι.

Ἀνεβαίναμεν ἐπὶ δύο ὥρας πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ διεσκεδάζομεν μετὰ τὰ ἴχνη διαφόρων ζώων λύκων, λαγῶν, ἀλεπούδων καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα συνηγῶμεν κατὰ τὴν πορείαν μας καὶ ἐκάμνομεν μετὰ αὐτὰ ἄσκησιν ἰχνῶν. Ἄλλ' ἢ ὀμίχλη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ πρωτὶ εἶχε φανῆ, ἔγινε τόσον πυκνὴ πρὸς τὴν κορυφὴν, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ δεθῶμεν ὅλοι μαζί μετὰ ἀτομικὰ σχοινιά μας, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχη-

γοῦ μας, διότι δὲν ἐβλέπαμεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ παραπλανηθῇ κανεὶς. μερικοὶ μάλιστα ὑπέφεραν, διότι εἶχον δεθῆ πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν μετὰ ψαλιδίους. Ἐναγκάσθημεν ἀκόμη νὰ δοκιμάσωμεν ὀλίγον κονιὰκ διὰ νὰ συνέλθωμεν ἀπὸ τὴν παγωνιά. Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ ἀφήσωμεν τὴν ὀμίχλην καὶ τὴν κορυφὴν καὶ ὅταν ἐξήλθομεν εἰς τὸ φῶς ἐλυθῆκαμεν καὶ ἤρχισαμεν κατερχόμενοι πρὸς τὰ Βίλλια. Τὸν ἰγωγιάτην μετὰ τὸ ἄλλογον τὸν εἶχαμε δι' ὀδηγόν, ἀλλ' αὐτὸς εἶτε διότι δὲν ἐγνώριζε καλὰ τὸν δρόμον. εἶτε διότι τὸν ἔχασε λόγω τῆς ὀμίχλης, ἠπατήθη εἰς τὴν κατεύθυνσιν καὶ παρεστράτησε μετὰ μίαν βόλταν, μετὰ τὴν ὁποῖαν προσέθεσεν εἰς τὴν πορείαν μας τῆς ἡμέρας περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν.

Ἐφθάσαμεν ὅλοι καλὰ εἰς τὰ Βίλλια, ἀλλάξαμεν κάλτσες καὶ παπούτσια, ἐφάγαμεν καὶ μετὰ τινὰ ὥραν ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Μελετίου. Καθ' ὁδὸν ἤρχισε νὰ ψιλοβρέχη καὶ νὰ σκοτεινιάζη, ἀλλ' ἐπρολάβομεν μετὰ τὴν νύκτα νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Μοναστήρι, ὅπου ὁ ἠγούμενος καὶ οἱ μοναχοί, πολὺ περιποιητικοὶ καὶ πρόθυμοι ὅλοι, μᾶς ὠδήγησαν εἰς μίαν μεγάλην κάμαραν μετὰ τζάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνάψαμεν ξύλα πολλά. Ἐψήσαμεν καὶ σοῦπα «κνὸρ» μετὰ τὴν ὁποῖαν καὶ μετὰ λουκάνικα ἐχορτάσαμεν καλὰ. Τὴν νύκτα ἔκαμεν τσουχτερὸ κρῦο, διότι ἐτελειώσαμεν καὶ τὰ ξύλα μας, ἀλλὰ ἤμεθα καλὰ σκεπασμένοι. Τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθημεν τὰ διάφορα μέρη τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ μετὰ τὴν ὀδηγίαν καὶ τὰς ἐξηγήσεις τοῦ ἠγουμενοῦ ἴδαμεν πολὺ ἐνδιαφέροντα ἱερὰ κειμήλια. Ἀφοῦ ἐπρογευματίσαμεν τὸ μεσημέρι μετὰ σαλάμι καὶ ψωμί μετὰ βούτυρον. ἀπεχαιρετήσαμεν τοὺς καλοὺς μοναχοὺς καὶ τὸν περιποιητικώτατον ἠγούμενον, ἐφύγαμεν, καὶ μετὰ μιάμισυ περίπου ὥραν ἐφθάσαμεν τὸ αυτοκίνητόν μας, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπανεφέρει τὴν ὥραν, ἡ ὁποία εἶχεν ὀρισθῆ εἰς τὸ πρόγραμμα, 4 μ. μ., εἰς τὰς Ἀθήνας.

Α. Ἀναγνωστόπουλος

Η ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Παιδί, μίαν ἡμέραν θὰ εἶσαι καὶ σὺ μεγάλος καὶ θὰ γίνῃς στρατιώτης. Ἄν σοῦ τύχῃ νὰ πολεμήσῃς, θὰ τὸ κάμῃς, διότι εἶναι τὸ καθήκον σου, ὅταν ὅμως ἡ μάχη τελειώσῃ, ἂν ὁ ἐχθρὸς σου εἶναι πληγωμένος, μὴ τὸν βλέπῃς παρὰ ὡς

Ένα δυστυχή αδελφόν σου. Δέν ἔχετε τήν ἰδίαν πατρίδα, ἀλλά καθείς ἀπό σᾶς ἔχει τήν ἰδικήν του, καί αὐτός ἔκαμε τὸ καθήκον του ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς του πατρίδος, ὅπως καί σὺ ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς σου. Δέν ὀμιλεῖτε τήν ἰδίαν γλῶσσαν, ἀλλ' ἔχει αἰσθήματα ὅμοια πρὸς τὰ ἰδικά σου, ἔχει μίαν πατρίδα ὅπως καί, μίαν οἰκογένειαν ὅπως καί σὺ καί τὰς νοσταλγεῖ. Δυπήσου τον, περιποιήσου τον, παρηγόρησέ τον.

Αὐτό, παιδί μου, λέγεται «εὐσπλαγχνία».

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν κατάληψιν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων, ἡ πόλις κατεστράφη ὀλοσχερῶς καί οἱ κάτοικοί της ὑπεδουλόθησαν εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Ὁ Ῥωμαῖος στρατηγός, θέλων νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς μορφώσεως τῶν μικρῶν ὑποδούλων, διέταξε νὰ γράψῃ κάθε παιδί μερικὰς λέξεις εἰς τὸν πίνακά του. Ἐξετάζων ἔπειτα ὁ ἴδιος αὐτὰ πού ἔγραψαν, ἐδιάβασε τοὺς ἐξῆς ὠραίους στίχους τοὺς ὁποίους ἔχαραξεν εἰς τὸ πινακίδιόν του ἕνα Ἑλληνόπουλο :

«Εὐτυχησμένος, τρίς εὐτυχησμένος, ὁποῖος ἔπεσεν ἔμπρὸς εἰς τὰ τεῖχη τῆς Τροίας· δέν εἶδε τὸν ὄλεθρον τῆς πατρίδος!»

Συγκεκρινημένος ὁ στρατηγός ἐκάλεσε πλησίον του τὸν μικρόν. Αὐτὸς παρουσιάσθη ἀτάραχος, μὲ τὴν λύπην ἀλλὰ καί τὴν θαερηφάνειαν ζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπόν του καί φαινόμενος ἐκ τῶν προτέρων ἑτοιμος διὰ τὴν τιμωρίαν τὴν ὁποίαν θὰ ὑφίστατο.

Ἀφοῦ τὸν παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον ὁ στρατηγός τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι μὲ καλωσύνην.

«*Ἐσὺ, τοῦ εἶπε, πού ξέρεις ν' ἀγαπᾷς τὴν πατρίδα σου καί όταν ἀκόμη εἶναι κατεστραμμένη, εἶσαι ἄξιος νὰ ζήσης ἐλεύθερος. Μείνε εἰς τὴν πατρίδα σου, παιδί μου.*»

ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΚΑΜΜΙΑ ΦΟΡΑ Η ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Πολλάκις θὰ ἔτυχεν εἰς ὅλους μας νὰ κίνωμεν μίαν καλὴν πράξιν καί ὄχι μόνον νὰ μὴν ἐπαινούμεθα ἀλλὰ καί νὰ κατηγορούμεθα καί νὰ τιμωρούμεθα δι' αὐτήν.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα τοιοῦτον περιστατικὸν πού ἐδιάβασα εἰς ἕνα γαλλικὸν βιβλίον.

«Ένας χωρικός διήρχετο συχνὰ ἀπ' τὸ χωριό μας μ' ἕνα γαϊδουράκι φορτωμένο μὲ φρούτα καί ἑοταματοῦσε ἀπέναντι ἀπ' τὸ σπίτι μας.

Μίαν ἡμέραν, ὁ γαϊδαρός ἦτο φορτωμένος μὲ σακκιὰ γεμᾶτα κάστανα. Τὸ ἕνα ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ὀλίγον σχισμένο καί ἄφινεν νὰ φαίνωνται τὰ μεγάλα κάστανα πού ἐπροκάλουν τὴν λαιμαργίαν μας. Οἱ τολμηρότεροι ἀπὸ τὴν παρέαν μας ἔδειχναν ἀρπакτικὰς διαθέσεις καί κάποιος μάλιστα ἐπρότεινε νὰ μεγαλώσωμε τὸ ἄνοιγμα.

Ἦμην ὁ μόνος πού ἠναντιώθην. Οὔτε κἀν μὲ ἐπρόσεξαν. Τότε ἐρρίχθηκα μπροστὰ εἰς τὸ σακκί φωνάζοντας πῶς δέν θάφαινα κανένα νὰ πλησιάσῃ. Μία γερὴ γροθιά μου ἔκλεισε τὸ στόμα ἐν τούτοις ἐπέμενα καί ἐπηκολούθησεν γερὸς τσακωμός. Καταβληθεὶς ὑπὸ τοὺς περισσοτέρους ἀντιπάλους μου, ἔπεσα παρασύροντας καί τὸ σακκί πού ὑπερασπιζόμην. Συγχρόνως ὁμοῦ κατέφθασεν ὁ χωρικός καί μὲ ἤυρε πεσμένο εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου μὲ τὰ κάστανα σκορπισμένα γύρω μου.

Βλέπων τοὺς ἀντιπάλους μου νὰ τὸ σκάζουν, ἐμάντευσε τι ἤθελεν νὰ κάμουν καί ἐπειδὴ μὲ ἐθεώρησεν διὰ συνένόχον των χωρὶς περισσοτέρας διαιτυπώσεις ἤρchiσε νὰ μὲ κτυπᾷ μὲ τὸ καμουτσίκι του διὰ τὴν κλοπὴν πού ἠμπόδισα.

Οἱ σύντροφοί μου δέν ἔχασαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μὲ κοροϊδεύσουν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐχαρκτήρισαν τὴν πράξιν μου ὡς τιμίαν καί γενναίαν.

Ἀπὸ τότε συχνὰ ἐσκέφθην, ὅτι ὁ χωρικός ἐκεῖνος χτυπώντας με μὲ ἐξυπηρέτησεν ὡς φίλος μὲ ἔμαθεν ὅτι *στοιχίζει καμμιά φορὰ ἢ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος.*

Καί πράγματι ποσάκις δέν θὰ μᾶς ἔτυχε νὰ προσπαθοῦμεν νὰ κάμωμεν κἄτι καλὸν καί ὁμως νὰ ἐρχόμεθα εἰς ἀντίθεσιν μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοὺς ἰδίους σκοποὺς μὲ ὑμᾶς ἀλλ' οἱ ὁποῖοι δέν μᾶς καταλαβαίνουν.

Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ἕνα μόνον προῦγμα ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιτύχωμεν ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ μὴ δυσφορήσωμεν διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ μὴ χάσωμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὴν ὄρεξιν νὰ κάμνωμεν τὸ καλόν».

Γλάρος

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΣΤΗΝ ΛΑΠΩΝΙΑ

(Εκ τοῦ «Le livre de San Michelle» τοῦ Axel Munthe).

Ὁ ἥλιος εἶχε κι' ὄλας δύσει ὀπίσω ἀπὸ τὸ Vassojarvί, ἀλλὰ ἦταν ἀκόμη φῶς. Τὸ φῶς, χρῶμα φωτειᾶς χαμηλῶνοντας γυροῦσε πρὸς τὸ πορτοκαλλί, τὸ βυσινί... Μιὰ χρυσὴ ὀμίχλη κατέβαινε ἀπὸ τὰ κυανὰ βουνὰ ἀστράπτοντα ἀπὸ χρυσομένον χιόνι κι' ἀπὸ συμῆδες (1) ἀσημένιες.

Ἡ δουλειὰ τῆς ἡμέρας εἶχε τελειώσει. Οἱ ἄνδρες γυροῦσαν στὴν κατασκήνωσιν ἔχοντας τὸ λάσσο τους στὸν ὄμο. Οἱ γυναῖκες κρατοῦσαν τὰ μεγάλα τους ξύλινα (ἀπὸ ξύλο συμῆδας) δοχεῖα γεμάτα φρέσκο γάλα. Τὸ κοπάδι τῶν χιλίων ταράνδων (2) περιτριγυρισμένο ἀπὸ τὰ μαντρόσκυλά του μαζεῦόταν γύρω ἀπὸ τὴν κατοικὴν γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν λύκο καὶ τὰ ἄλλα ἄγρια ζῶα. Τὸ διαρκὲς φῶναγμα τῶν δαμαλιῶν καὶ τὰ ποδοκυτλήματα ἔπαυον σιγά-σιγά. Ὅλα εἰσήγουν ἐκτός ἀπὸ κανένα γαύγισμα σκύλου ἢ καμμιά στριγγιὰ ὄρνιου πού ἀκουγόταν κάπου-κάπου ἀπὸ τὸ μακρυνὸ βουνό.

Ἐκαθόμουνα στὴν πῖθ τιμητικὴ θέσιν. Δίπλα στὸν ἴδιον τὸν Tutí μέσα στὴν γεμάτη καπνοῦς σκηνή. Ἡ Ellekate, ἡ γυναῖκα του ἔρριξε ἓνα κομάτι τυριοῦ ταράνδου μέσα στὴν χίτρα πού ἐκρέματο ἐπάνω στὴν φωτειὰ καὶ μᾶς ἔδωσε μὲ τὴν σειράν μας εἰς τὸν καθένα τὴν ὀλόπαχην σοῦπα, πρῶτα οἱ ἄνδρες, ἔπειτα οἱ γυναῖκες καὶ τελευταῖα τὰ παιδιά.

Τὸ ὑπόλοιπον μοιράσθηκε ἀτὰ σκυλιὰ πού κατάκοπα ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας εἶχαν ξαπλωθῇ μπρὸς στὴν φωτειὰ. Ἐπειτα εἴπαμε τὸν καφέ μας, μὲ τὴν ἰδίαν πάλιν σειράν, μέσα ἀτὰ 2 μοναδικὰ φλυτζάνια τῆς οἰκογενείας καὶ ἔπειτα ἔβγάλαμε τὴν πίπα μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ καπνίζουμε.

Οἱ ἄνδρες ἔβγαλαν τίς μπότες τους, πού ἦταν ἀπὸ δέρμα ταράνδου καὶ ἔβαλαν τὸ carex 3 νὰ ἔραθῃ μπρὸς στὴν φωτειὰ. Καὶ τότε ἔξανθαύμασα τὸ ὄρατο πόδι τῶν Λαπόνων, μὲ τὴν καλοσηματισμένην του καμάρα καὶ μὲ

(1) Σημ. Εἶδος δένδρων φυομένων εἰς τὰς σκανδιναυϊκὰς χώρας. Ὁ χυμός των, εἶδος ρητίνης, χρησιμοποιεῖται ἰδίᾳ εἰς τὴν κατασκευὴν καλλυντικῶν ὡς καὶ ἀναψυκτικῶν.

2) Σφον ὀμοιάζον πρὸς τὸ ἔλαφι ἀλλὰ μεγάλου μεγέθους. Χρησιμεύει ὅπως καὶ ἡ ἰδική μας ἀγελάδα.

3) Οἱ Λάπωνες ἀντὶ κάλτσες χρησιμοποιοῦν αὐτὸ τὸ χόρτο carex διὰ νὰ κρατοῦν τὸ πόδι των ζεστόν καὶ ἔξοικαστο καὶ νὰ τὸ προφυλάσσουν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

τοὺς δυνατοὺς καὶ κολοεφαρμοσμένους μῦς του.

Οἱ γυναῖκες ἐπῆραν τὰ μωρὰ τους πού κοιμῶταν-κρεμασμένα στὶς κούνιες τους ἀπὸ ξύλο συμῆδας καὶ τὰ θήλαζαν, ἐνῶ ἄλλες ἔβέταζαν προσεκτικὰ τὰ κεφάλια τῶν μεγαλειτέρων τους παιδιῶν πού ἦταν ξαπλωμένα μπρούμυτα ἀτὰ γόνατά των.

«Λυποῦμαι πού μου φεύγεις τόσο γρήγορα» εἶπε ὁ γέρος Tutí «ἢ ἐπίσκεψίς σου μ' εὐχαρίστησε, μ' ἀρέσῃς πολὺ».

Ὁ Tutí ἦταν ἓνας ἰσχυρὸς ἄνθρωπος. Βασίλευε χωρὶς κανένα περιορισμὸν στὴν κατασκήνωσή του πού ἀποτελεῖτο ἀπὸ 5 Κάτορ περιέχοντα τοὺς 5 υἱοὺς του, τίς γυναῖκες των καὶ τὰ παιδιά των. Ὅλοι δούλευαν σκληρὰ ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ γιὰ νὰ συντηρήσουν τὸ κοπάδι τῶν χιλίων του ταράνδων.

Ἐὰν πρέπει, γρήγορα, νὰ κατεβοῦμε πῖθ χαμηλά» προσέθεσε ὁ Tutí «εἶμαι βέβαιος πῶς γρήγορα τὸ χιόνι θὰ γίνῃ τόσο σκληρὸ πού οἱ τάρανδοί μας δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὸ σκάσουν καὶ νὰ εὔρουν τὸ χόρτο. Ἐὰν πρέπει νὰ κατεβοῦμε εἰς τὸ πευκόδασος σ' ἓνα μῆνα τὸ ἀργότερο. Αἰσθάνομαι ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν πῶς μυρίζουν κι' ὄλας τὸν λύκο. Δὲν μ' οὐπὲς πῶς εἶδες τὰ ἔγνη τῆς γρηᾶς ἀρκουδας περνώντας χθὲς τὴν ῥάχην τοῦ Sulpo; ἐρώτησεν ἓνα νέον Λάπωνα πού μόλις ἐμπῆκε καὶ ζεστυνόταν κοντὰ στὴν φωτειὰ.

Ναὶ τὴν εἶχε δεῖ, καθὼς κοὶ πολυάριθμα ἔγνη λύκου.

Εἶπα πῶς εἶμαι ἐνθουσιασμένος πού μαθαίνω πῶς ὑπῆρχαν ἀκόμη ἀρκουδες. Μοῦ εἶχαν πῆ πῶς ὁ ἀριθμὸς των ἦτο πολὺ μικρός. Ὁ Tutí εἶπε πῶς εἶχα δίκην διότι αὐτὴ ἦτο μιὰ γρηᾶ ἀρκουδα πού ζοῦσε ἀπὸ χρόνια ἐκεῖ, 3 φορὲς τὸν προηγούμενον χειμῶνα προσεπάθησαν νὰ τὴν σκοτώσουν ἀλλὰ καὶ τίς τρεῖς ἀπέτυχαν. Ὁ ἴδιος ὁ Tutí τῆς εἶχε στείλει μιὰ σφαῖρα, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ καὶ ἀτὰ μάτια τῆς ἐξωγραφίσθη ἢ πονηρία κι' ἢ κοροϊδία, διότι ξεύρει πολὺ καλὰ πῶς μιὰ κοινὴ σφαῖρα δὲν τὴν σκοτῶνει. Μόνον μιὰ σφαῖρα ἀσημένια χυμένη ἓνα σαββατόβραδο, κοντὰ στὸ νεκροταφεῖο μποροῦσε νὰ τὴν σκοτώσῃ, διότι ἦταν προφυλαγμένη ἀπὸ τίς Uldra». «Τίς Uldra»;

Ἄληθεια! δὲν γνώριζα τίς Uldra, αὐτὸ τὸν μικρὸ λαὸ πού ζῆ κάτω ἀπὸ τὴν γῆ; Ὅταν ἡ ἀρκουδα κοιμῶταν τὸν χειμῶνα οἱ Uldra τῆς ἔφερναν τροφή. Γιατὶ βέβαια κανένα ζῶο δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει ὀλόκληρον χειμῶνα χωρὶς τροφή, μοῦλε ὁ Turī. Ὁ Νόμος τῆς ἀρκουδας τῆς ἀπαγορεύει νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἄνθρωπο. Ἐὰν τὸν παραβῆ οἱ Uldra δὲν θὰ τῆς φέρουν τροφή καὶ δὲν θὰ μπορῆ νὰ κοιμᾶται τὸν χειμῶνα. Ἡ ἀρκουδα δὲν εἶναι ὑποκρίτρια καὶ προδότρια ὅπως ὁ λύκος. Ἐχει τὴν δύναμη 12 ἀνθρώπων καὶ τὴν πονηρία ἑνός. Ὁ λύκος ἔχει τὴν πονηρίαν δώδεκα ἀνθρώπων καὶ τὴν δύναμη ἑνός. Ἡ ἀρκουδα ἀγαπᾷ τὴν εὐγενῆ ἀμιλλα. Ἄν συναντοῦσε ἕναν ἄνθρωπο καὶ τῆς ἔλεγε: «Θέλεις νὰ παλαίψουμε; δὲν σὲ φοβᾶμαι», θὰ τὸν ἔρριχνε κάτω κι' ὕστερα θ' ἀφαινετο χωρὶς νὰ τοῦ κἀνῃ κανένα κακό.

Ζήτησα ἀπὸ τὸν Turī ἂν εἶχε δεῖ ποτέ του τίς Uldra. Αὐτὸς ὄχι, ἀλλὰ ἡ γυναῖκά του τίς εἶδε. Τὰ παιδιὰ τίς βλέπουν συχνά. Ἄλλὰ τίς εἶχε ἀκούσει νὰ κινουῦνται κάτω ἀπὸ τὴν γῆ. Οἱ Uldra μετακινουῦνται μόνον τὴν νύκτα, γιατί τὴν ἡμέρα δὲν βλέπουν. Ἄν καμμιά φορὰ τύχαινε οἱ Λάπωνες νὰ στήσουν τίς σκηνές τους πάνω ἀπὸ κεῖ πού κατοικοῦσαν Uldra, αὐτὲς τοὺς προειδοποιούσαν ν' ἀλλάξουν θέσῃ. Εἶναι πολὺ καλές, ἀρκεῖ νὰ μὴ τίς πειράξῃ κανεὶς. Ἐὰν τίς ἐνοχλήσῃς ρίχνουν πάνω στὸ χιόνι μιὰ σκόνη πού σκοτιώνει τὰς ταρανδούς κατὰ δεκάδας. Καμμιά φορὰ μάλιστα κλέβουν καὶ μωρὰ Λαπόνων καὶ τὰ ἀντικαθιστοῦν μὲ δικὰ τους.

Τὰ μωρὰ τους ἔχουν πρόσωπο τριχωτὸ καὶ δόντια μεγάλα καὶ μυτερά. Μερικοὶ λένε πὼς πρέπει νὰ τὰ δέρνῃ κανεὶς μὲ ἕνα πυρωμένο κομμάτι σπηθῆς τόσο πού ἡ μητέρα ἀκούγοντας τίς φωνές τους νὰ τὰ λυπηθῆ καὶ νᾶρθῃ νὰ τὰ πάρῃ φέρνοντας πίσω τὸ κλεμμένο. Ἄλλοι πάλι λένε πὼς πρέπει νὰ τὰ καλομεταχειρίζεσαι ὁπότε ἡ μητέρα Uldra βλέποντας τὸν καλὸ σου τρόπο θὰ σοῦ εἶναι εὐγνωμων καὶ θὰ σοῦ φέρῃ πίσω τὸ παιδί σου.

Ὁ λύκος εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τῶν Λαπόνων. Δὲν τολμᾷ νὰ προσβάλλῃ ὀλόκληρο κοπάδι ταρανδῶν ἀλλὰ πηγαίνει ἀπὸ τὸ μέρος πού φυᾶ κι' ὁ ἄνεμος μεταφέρει τὴν μυρουδιά του στὰς ταρανδούς. Αὐτὲς μόλις μυρίσουν λύκο σκορπίζονται ἀπὸ τὸν φόβο τους καὶ τότε ἐπιτίθεται καὶ σκοτιώνει καμμιά φορὰ καὶ δώδεκα μέσα στὴν ἴδια νύκτα.

Ὁ Θεὸς ἔχει δημιουργήσει ὅλα τὰ ζῶα ἀλλὰ

ὁ λύκος συγγένεψε μὲ τὸν διάβολο. Ἄν κανένας ἄνθρωπος εἶχε ἀπάνω του κανένα ἔγκλημα καὶ δὲν θέλει νὰ τὸ παραδεχθῆ τότε ὁ Θεὸς γιὰ τιμωρία τὸν ἀλλάζει σὲ λύκο. Ὁ λύκος ἔχει τὴν δύναμη νὰ κοιμῆξῃ τοὺς Λάπωνας πού φυλοῦν τὴν νύκτα τὰ κοπάδια τους κι' αὐτὸ βλέποντάς τους κατὰματα μὲ τὰ γυαλιστερά καὶ λαμπερά στὴν νύκτα μάτια του. Τὸν λύκο δὲν μπορεῖς νὰ τὸν σκοτώνης μὲ μιὰ συνηθισμένη σφαῖρα, πρέπει νὰ τὴν ἔχῃς τοῦλάχιστον δύο Κυριακὲς στὴν ἐκκλησία μέσα στὴν τσέπη σου. Ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι νὰ τὸν λίσσης ἀνάμεσα στὰ σκί σου καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃς στὴν ἄκρη τοῦ ῥόγγου του. Παραπατεῖ καὶ πεθαίνει ἀμέσως. Ὁ ἴδιος ὁ Turī εἶχε σκοτώσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πολλοὺς. Μιὰ μονάχα φορὰ ἀπέτυχε στὸ κτύπημά του καὶ τότε ὁ λύκος τὸν δάγκασε στὸ πόδι καὶ τοῦκανε ἕνα ἀπαίσιο σημάδι.

Τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνος εἶναι κι' ὁ βασιλικὸς ἀέτος. Αὐτὸς πού πέρνει γιὰ πάντα τὰ νεογέννητα μέσα στὰ γαμπὰ νύχια του ἂν τύχαινε καμμιά φορὰ ἡ μητέρα τους νὰ τ' ἀφίση μόνα. Κι' ἔπειτα τὸ τσακάλι πού ἔρποντας σιγά-σιγά σὺν γάτα πλησιάζει καὶ πηδᾷ γιὰ νὰ κατασπαράξῃ καμμιά ταρανδο πού ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἢ ἔχει χαθῆ ἀπὸ τὸ κοπάδι.

Ὁ Turī ἦταν περίεργος νὰ μάθῃ πὼς τὰ κατὰφερναν οἱ Λάπωνες τὸν παλῆθ καιρό, πρὶν συνεταιρισθοῦν μὲ τὸ σκυλί, νὰ μαζεύουν καὶ νὰ ὀδηγοῦν τὰ τεράστια κοπάδια τους. Πρὶν τὸ σκυλί κυνηγοῦσε τὴν ταρανδο μαζί μὲ τὸν λύκο. Ἄλλ' ἡ τὸ σκυλί, τὸ πιὸ ἔξυπνο ζῶο, κατάλαβε πὼς θὰ εἶναι πιὸ συμφέρον νὰ συνεργασθῆ μὲ τοὺς Λάπωνες. Τότε λοιπὸν πρότεινε σιτοῦς Λάπωνας νὰ τοὺς βοηθήσῃ μὲ τὸν ὄρο σ' ὅλη του τὴν ζωὴ νὰ τοῦ φέρωνται φιλικὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατό του νὰ τὸ κρεμοῦν ἀνάποδα.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ Λάπωνες κρεμοῦν τὰ σκυλιά τους ὅσα εἶναι γέρικα καὶ δὲν μποροῦν νὰ δουλέψουν, ἀκόμη κι' αὐτὰ τὰ κουτάβια πού ἀναγκάζονται ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τροφῆς νὰ σκοτώσουν τὰ κρεμοῦν. Τὰ σκυλιά ἔχασαν τὸ χάρισμα τῆς φωνῆς ἀπὸ τότε πού τὸ ἀπέκτησε ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν ὀμιλία του. Ἄλλοτε ὅλα τὰ ζῶα μιλοῦσαν, καὶ τὰ ἄνθη, τὰ δέντρα καὶ οἱ πέτρες καὶ ὅλα τὰ ἄψυχα ἐφ' ὅσον ὅλα γίναν ἀπὸ τὸν ἴδιο Θεὸ πού δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ κι' ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι καλὸς πρὸς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ.

(Ἄκολουθεῖ)

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Ὁ ἥλιος δὲν εἶπεν ἀκόμη ἀνατείλει, ὅταν ὁ κότσυφος ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸν πρωϊνὸν του χαιρετισμὸν πρὸς τὸν πλάστην.

Σὲ λίγο ἀντήχησαν τὰ κελαδήματα πολλῶν ἄλλων ὕμνητῶν τῆς φύσεως. Ὁ ἀῆρ ἔυπνήσας καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ σιγοφιθυριζῇ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀνεφάνησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Τότε πλέον ἔφθασεν ἡ συναυλία τῶν πουλιῶν εἰς τὸ ζενίθ. Κάθε πουλι ἐφιλοτιμεῖτο νὰ κελαδῇ ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα.

Ἡ δρόσος ἐγυάλιζε ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα καὶ τὴν γλόην, ὡσὰν διαμάντια.

Τὰ ρυάκια (ποὺ κελάριζαν πρὶν) ἤρχισαν νὰ κελαρίζουν καὶ νὰ παίζουσαν ξένοιαστα μὲ τις ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τὴν συναυλίαν αὐτὴν διέκοψε τὸ θεῶν καὶ στριγγὸ κρά-κρά κάποιου αἰετοῦ. Τὰ πουλιὰ σὰν αὐτόματα ἐκρῦβησαν τρομαγμένα κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν δένδρων. Ὁ αἰετὸς μὴ εὕρισκων κανένα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα θύματά του, ἔφυγε μετ' ὀλίγον κράζων.

Τότε ὡς διὰ συνθήματος ἤρχισε πάλι ἡ ψαλμωδία τῶν πουλιῶν.

Γ. Σ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ ΜΟΥ...

Ἔχω μιὰ παληά, πολὺ παληά συνήθεια. Μιὰ παράδοση στὸν ἑαυτό μου: Κάθε χρόνο τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς μου, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, κάθομαι κι' ὄνειρεύομαι. Ἦσυχος σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ κοντὰ στὸ ραδιόφωνο ἢ σιωπηλὸς ἀπέναντι στὸ παράθυρο ποὺ μοῦ δείχνει τὴν νύκτα, μὲ συντροφιά μιὰ παληὰ μουσικὴ ποὺ ἀπὸ τότε ποὺ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου θυμᾶμαι κάθομαι καὶ ὄνειρεύομαι τ' ὄνειρο ὅλου τοῦ χρόνου. Ἔνα ὄνειρο μακρὺ. Ἔνα ὄνειρο πραγματικὸ μὰ ποὺ συχνὰ φεύγει ἀπ' τοῦ ὄνειρου τὴν σφαῖρα κι' ἔρχεται καὶ γίνεται πραγματικότης. Ἔτσι καὶ φέτος κατώρθωσα νὰ μείνω καὶ πάλι μόνος, ὀλομόναχος καὶ νὰ σκεφθῶ.

Θυμῆθηκα πὼς πέρυσι στὴν ἴδια πάλι θέση στεκόμουν καὶ τὰ ἴδια ἔβλεπα ἀντικείμενα μπροστά μου. Τελείως τὰ ἴδια μονάχα τότε εἶχα ἕναν διαφοροτικὸ ὀρίζοντα. Κι' ἔτσι γίνεται πάντα. Μόνον ὁ ὀρίζων κάθε χρόνο ἀλλάζει. Προσπάθησα καὶ θυμῆθηκα τὰ περσινά. Κι'

αὐτὰ θὰ σοῦ διηγηθῶ :

Ἔνα δάσος σκοιερὸ. Ἔνα σκοτάδι σχεδόν. Τὰ δέντρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι μαῦρα ξεχώριζαν σὲ πολύσημες σιλουέτες. Ἄλλες ἄγριες, νόμιζες θηρία. Κι' ἄλλες ὁμορφες, ψηλές, λιγνές μὲ τὴν κορφὴ λίγο σκυμμένη σὲ μιὰ διαρκῆ ὑπόκλιση στὸν πλάστη Θεοῦ. Τὸ πιὸ δύσκολο ἦταν πὼς χάμω στὴ γῆ σερνόταν διάφορες περικοκλάδες, φύτρωναν τόσοι θάμνοι ποὺ σοῦ ἐμπόδιζαν τὸν δρόμο. Μονάχα στὸ βάθος μακρὰ φαινόταν ἕνα ἀνοιγμα στὰ δένδρα. Ἔνα ἀνοιγμα πλημμυρισμένο φῶς Ἔνα ἀνοιγμα μικρὸ μὰ τόσο χαρούμενο ἵπὸ μακρὰ. Μιὰ σανίδα ποὺ πλέει πάνω στὰ ἀφρισμένα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ.

Κι' ἔβαλα μὲ τὸ μυαλό μου νὰ φθᾶσω κεῖ πέρα γιὰ νὰ νοιώσω τὴν εὐτυχία νὰ βρεθῶ κι' ἐγὼ μέσα σὲ κεῖνο τὸ φῶς.

Σκουντουφλώντας καὶ περνώντας χίλιες δυσκολίες. Μὲ φόβο στέκοντας μπροστά στὰ τόσα περιέργα αὐτῆς τῆς φύσεως, μὲ θυμασμό βλέποντας τὰ τόσα θαύματά της, πλησίαζα πάντα.

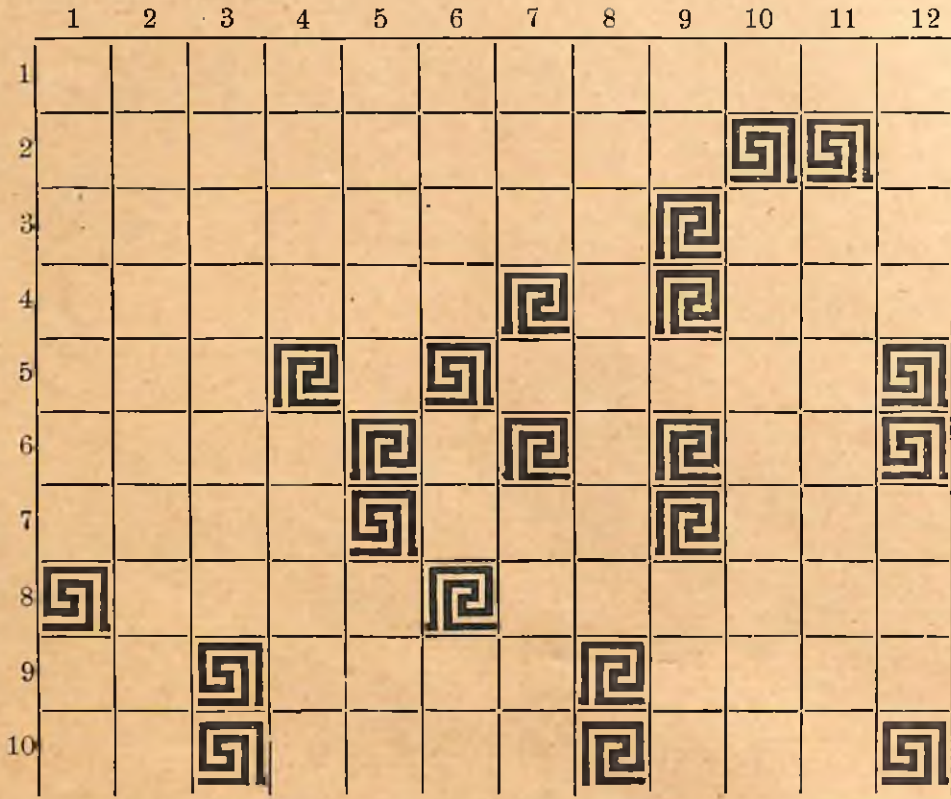
Κάποτε ἔφθασα, μπῆκα μέσα καὶ γύρισα νὰ τὸ δῶ. Τό εἶδα τελείως ἀπέναντι. Στὴν ἀρχὴ ἡ λάμψη του μοῦ θάμπωσε τὰ μάτια. Κι' ὕστερα σιγά-σιγά συνήθισα. Κι' ἀπὸ τότε τὸ παρατηρῶ ἐκεῖνο τὸ φῶς, τῶχω πάντα στὰ μάτια μου. Τὸ ρωτῶ στὶς δύσκολες στιγμές μου. Τὸ ἔκανα ἕναν δεῦτερο ἑαυτό μου ποῦναι τόσο μὲ μένα συνδεδεμένος ποὺ δὲν ξεχωρίζει, μὰ ποὺ ὑπάρχει πάντα αὐτὸς ὁ δεῦτερος ἑαυτὸς μὲ τὴν δική του ἀτομικότητα, ἔτοιμος νὰ πῆ τὴν γνώμη του καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, ἔτοιμος νὰ μὲ βοηθήσῃ παντοῦ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρό μου τὸ περσινὸ. Τὸ διάβασες κι' εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸ κατάλαβες, μονάχα ἴσως νᾶνοιωσες τὸ πόσο καλὸ μοῦκανε. Ἰσως νὰ κατάλαβες πόση δύναμη μοῦῶδωσε ἡ θέλησις νὰ τὸ φθάσω τὸ φῶς ποὺ ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ μόνος διάλεξα ν' ἀκολουθήσω.

Διάλεξε καὶ σὺ τὸν σκοπὸν σου στὴ ζωὴ. Βρέστον μόνος σου καὶ τελείως τοῦ γούστου σου καὶ νὰ ξέρης πὼς τότε ὅπωσδήποτε θὰ τὸν φθάσης ὅσο δύσκολος καὶ νᾶναι, γιὰτὶ θᾶναι ὁ δικός σου ὁ σκοπὸς ποὺ μόνος σου διάλεξες, ποὺ ἀγαπᾶς καὶ τὸν ἀκολουθῆς, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν πρόοδο, ὅποιαδήποτε καὶ νᾶναι.

Παρακολουθήσατε, ἀπὸ τοῦ ἐπομένου τὰς ναυτικὰς ἀπαιτήσεις τῶν Γάλλων προσκόπων.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Παλάτι έχει τὸ βουνό καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανό.
- 2) Συνέβη εἰς τὸν Λάζαρον ὅταν εὗρισκετο κάτω ἀπὸ μιά πέτρα.
- 3) Τὸ τρίτο πόδι τοῦ ἀνθρώπου καθ.— Τὸ μισό τοῦ δυνατότερου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.
- 4) Ἔθμα κυνηγῶν ὀρεκτικότερον μὲ πιλᾶφι. Συνεπῶς.
- 5) Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς μυίας τροποποιημένη. Ἐέρουν νὰ τὴν μεταχειρίζωνται οἱ ναυτοπρόσκοποι.
- 6) Τὴν κάνομε σαλάτα ἀλλὰ εἶναι καὶ ἡ μοναδικὴ διασκέδασις τῆς γρηᾶς χωριᾶτισσας. Ἐν φωνῆεν καὶ ἔν σύμφωνον.
- 7) Οὔτε πιδ μεγάλο οὔτε πιδ μικρό. Κατὰ τὴν ναυτικὴν διάλεκτον τράβα πίσω. Τελευταίως ἔκανε μακρότατον ταξεῖδι ἀπὸ Ὀλυμπίας εἰς Βερολίνο.
- 8) Ἡ λέξις αὕτη συμπεριλαμβάνεται πολλὰς φορὰς σὲ ἀπογευματινὰς προσκλήσεις κοσμηκῶν κυριῶν.
- 9) Ἄρθρον. Ὑπὸ τῶν σωφῶν κοινῶς λεγομένη φράσις. ὀφθαλμοῖς ὁρῶμεν.
- 10) Πρόθεσις. Τὰ σφίγγομε στὰ ἄλογα καὶ μεταφορικῶς στὰ ἄτακτα παιδιὰ. Τελικὸς σύνδεσμος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Βρίσκεται στὴ θάλασσα καὶ πάρα κάτω ἀπὸ τὸ Καβούρι. Καὶ (ἀρχ)
- 2) Δὲν ταιριάζει.
- 3) Δὲν εἶναι ποτὲ τοῦ ἀκατάστατος.
- 4) Εἶναι ἡ Αθήνα. Τὰ μὴ καλῶς ἐκφραζόμενα.
- 5) Διαφορετικὴ μορφή τοῦ στέκω. Εὐσμον ἄνθος.
- 6) Δύο συλλαβὲς ἀπὸ τὴν λέξιν κρηκατοῦρα. Προτρειπτικόν. Προσθέτοντας ἔν φωνῆεν γίνεται γεωγραφικὴ λέξις καὶ ἓνα σύμφωνον ὄργανον τοῦ σώματός μας.
- 7) Δύο φωνήεντα καὶ ἓν σύμφωνον. Τὴν παίρνουν οἱ ἐργαζόμενοι τὸ καλοκαίρι (ἀναγρ.)
- 8) Καταρράκτης.
- 9) Ἔως.
- 10) Ἀπαραίτητον ἐφόδιον ἐκδρομέως.
- 11) Εὗρισκεται ἐν μεγάλῃ ἀφθονίᾳ εἰς τὴν Αἴγυπτον, κάθε οἰκογένεια ἰθαγενῆς ἔχει τουλάχιστον 2—3.
- 12) Οἱ πρόσκοποι ἔχουν ἓνα καὶ ἀποτελοῦν ἓνα... πακαλῶ.

**ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΣΤΟΛΗΝ ΣΑΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ**

DENTEX

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΥΓΡΟΝ

Λευκαίνει τὰ δόντια.— Τονώνει τὰ ούλα.—

Θεραπεύει τὰς άφθας κχι τὰ έλκη τοῦ Στόματος, τὰς
ούλίτιδας και στοματίτιδας.

PEL-FIX

Καθαρίζει καλλωπίζει τὰ μαλλιά. Θεραπεύει τήν
τριχόπτωσην έξαλείφει τήν πιτυρίασιν.

ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΧΥΜΑ

φαρμακείον
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
'Ομόνοια

ΘΩΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ—ΑΘΗΝΑΙ